Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA PRĪTA PIKAMĒES [*PRIIT PIKAMÄE*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2023. gada 16. februārī [1]

Lieta C-567/21

BNP Paribas SA
pret
TR

(*Cour de cassation* (Kasācijas tiesa, Francija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Regula (EK) Nr. 44/2001 – 33. un 36. pants – Tiesas nolēmumu atzīšana – Pakārtota atzīšana – Valsts noteikums par prasību koncentrāciju – *Res judicata* spēks – Iebilde par *res judicata* – "Pamata" un "priekšmeta" jēdzieni

I. Ievads

1. Šajā lietā Tiesa ir saņēmusi *Cour de cassation* (Kasācijas tiesa, Francija) lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par Regulas (EK) Nr. 44/2001 [2] 33. un 36. panta interpretāciju.

2. Trīs iesniedzējtiesas uzdotie jautājumi ļauj Tiesai sniegt precizējumus par tāda vienā dalībvalstī pieņemta sprieduma *res judicata* spēka aprisēm, kura atzīšana tiek prasīta pakārtoti, lai iebilstu pret jaunu prasību, kas celta citā dalībvalstī. Konkrētāk, Tiesa – saistībā ar doktrīnā plaši iztirzātu problemātiku [3]– ir aicināta definēt, kādi jautājumi ir Savienības tiesību tvērumā un kādi ir valsts tiesību tvērumā, nosakot izcelsmes dalībvalsts *res judicata* spēka perimetru [4].

1 Oriģinālvaloda – franču.

2 Padomes Regula (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.).

3 Skat. it īpaši Turmo, A., *L'autorité de la chose jugée en droit de l'Union européenne*, Bruylant, Brisele, 2017; Kessedjian, C., "L'autorité de la chose jugée et l'effectivité du droit européen", *ERA Forum*, Nr. 11, 2010, 263. un nākamās lpp.; Menétrey, S., un Cuniberti, G., "Saisie conservatoire en France sur des biens gelés par une injonction Mareva chypriote: le (faible) jeu de l'autorité de chose jugée", *Revue critique de droit international privé*, 2019, 215. un nākamās lpp.

4 Jānorāda, ka šis problēmjautājums ir aplūkots arī lietā *Recamier* (C-707/21, pašlaik apturēta), kurā iesniedzējtiesa Tiesai jautāja, "vai [..] *res judicata* spēka autonomā definīcija attiecas uz visiem no tās izrietošajiem nosacījumiem un radītajām sekām", "vai [arī] daļēji tas ir atkarīgs no tiesā, kur ir iesniegta prasība, un/vai tiesā, kas ir pasludinājusi nolēmumu, piemērojamā valsts tiesiskā regulējuma". Par šo otro lietu skat. Bléry, C., "Quelle autonomie de la notion d'autorité de la chose jugée?: droit de l'Union *versus* droit français", *Dalloz actualité*, 2021. gada 1. decembris.

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

3. Šajā lietā nozīmīgs ir Regulas Nr. 44/2001 27., 33. un 36. pants.

B. Valsts tiesības

1. Francijas tiesības

4. Saskaņā ar *Code du travail* (Darba kodekss) L. 1234-5. panta pirmo daļu, ja darba ņēmējs nav iepriekš brīdināts, viņam ir tiesības saņemt kompensācijas maksu, ja vien viņš nav izdarījis smagu pārkāpumu.

5. Atbilstoši Darba kodeksa L. 1234-9. panta pirmajai daļai:

"Darba ņēmējam, ar kuru ir noslēgts darba līgums uz nenoteiktu laiku un kurš ir atlaists no darba, ja viņam ir astoņus mēnešus ilgs nepārtraukts darba stāžs pie viena un tā paša darba devēja, ir tiesības, izņemot smaga pārkāpuma gadījumu, saņemt atlaišanas pabalstu."

6. Saskaņā ar Darba kodeksa L. 1235-3. pantu, ja darba ņēmēja atlaišana notiek tādu iemeslu dēļ, kas nav reāli un nopietni, tiesa var ierosināt atjaunot darba ņēmēju darbā uzņēmumā, saglabājot viņa iegūtās priekšrocības. Ja viena vai otra puse noraida šādu atjaunošanu darbā, tiesa piešķir darba ņēmējam kompensāciju, ko maksā darba devējs.

7. Darba kodeksa R. 1452-6. pantā, redakcijā, kas bija spēkā pirms 2016. gada 20. maija Dekrēta Nr. 2016-660[5], bija noteikts:

"Visas prasības, kas saistītas ar darba līgumu starp tām pašām pusēm, neatkarīgi no tā, vai tās ir cēlis prasītājs vai atbildētājs, izskata vienā un tajā pašā tiesvedībā.

Šis noteikums nav piemērojams, ja prasījumu pamats ir radies vai atklāts pēc vēršanās *Conseil de prud'hommes* (Darba strīdu padome)."

2. Apvienotās Karalistes tiesības

8. *Employment Rights Act 1996* (1996. gada Likums par tiesībām nodarbinātības jomā) 98. pantā ir noteikts:

"(1) Šīs daļas nolūkos pieņemot lēmumu par to, vai darbinieka atlaišana ir pamatota vai prettiesiska, darba devēja ziņā ir pierādīt:

a) atlaišanas iemeslu (vai, ja pastāv vairāki iemesli, galveno iemeslu) un

b) to, ka runa ir vai nu par iemeslu, kas izriet no 2. punkta, vai arī par citu būtisku iemeslu, kas attaisno attiecīgo amatu ieņemoša darbinieka atlaišanu.

[5] *JORF*, Nr. 0120, 2016. gada 25. maijs, teksts Nr. 30.

(2) Iemesls ir šā punkta tvērumā, ja:

[..]

b) attiecas uz darbinieka rīcību.

[..]

(4) Ja darba devējs ir izpildījis 1. punkta prasības, lēmums par to, vai atlaišana ir pamatota vai prettiesiska (darba devēja norādītā pamatojuma dēļ):

a) ir atkarīgs no tā, vai attiecīgajos apstākļos (ieskaitot darba devēja uzņēmuma lielumu un administratīvos resursus) darba devējs ir rīkojies saprātīgi vai ne, attiecīgo iemeslu uzskatot par piemērotu pamatojumu darbinieka atlaišanai, un

b) tiks pieņemts saskaņā ar taisnīguma apsvērumiem un lietas pamatotību.

[..]"

9. Šā likuma 118. pantā ir paredzēts – ja tiesa piešķir kompensāciju par nelikumīgu atlaišanu saskaņā ar 112. panta 4. punktu un 117. panta3. punktu, šī kompensācija ietver: a) pamatatlīdzību (ko aprēķina saskaņā ar 119.–122. un 126. pantu) un b) kompensācijas maksājumu (ko aprēķina saskaņā ar 123., 124., 124.A un 126. pantu).

III. Tiesvedības rašanās fakti, tiesvedība pamatlietā un prejudiciālie jautājumi

10. TR 1998. gada 25. augustā tika pieņemts darbā sabiedrībā *BNP* – kura vēlāk kļuva par sabiedrību *BNP Paribas* – atbilstoši līgumam, kas tika noslēgts saskaņā ar Anglijas tiesībām, lai Londonā pildītu "*senior dealer*" pienākumus.

11. 2009. gada 2. aprīlī TR ar šo sabiedrību saskaņā ar Francijas tiesībām noslēdza darba līgumu uz nenoteiktu laiku par norīkošanu darbā Singapūrā. Saskaņā ar 2010. gada 16. augusta papildvienošanos pie viņa darba līguma viņš tika pārcelts darbā uz sabiedrības *BNP Paribas* Londonas filiāli.

12. Smaga pārkāpuma dēļ saistībā ar faktiem, kas bija iestājušies laikā, kad viņš bija norīkots Singapūrā, 2013. gada 30. septembrī TR tika atlaists no darba.

13. 2013. gada 20. decembrī TR vērsās *Employment Tribunal* (Darba lietu tiesa, Apvienotā Karaliste), kas ar 2014. gada 26. septembra spriedumu apmierināja viņa sūdzību par nelikumīgu atlaišanu ("*complaint of unfair dismissal*") kā pamatotu, piesprieda viņam 81 175 sterliņu mārciņu (aptuveni 94 401,77 EUR) kompensāciju ("*compensatory award*"), bet pārējos jautājumus par zaudējumu atlīdzināšanas pasākumiem atlika uz vēlāku tiesas sēdi.

14. Konkrēti, *Employment Tribunal* (Darba lietu tiesa) norādīja – lai gan TR bija piemērotas sankcijas saskaņā ar Francijas Darba kodeksu, sabiedrības *BNP Paribas* valde bija piekritusi, ka lieta tiek izlemta saskaņā ar 1996. gada Likumu par tiesībām nodarbinātības jomā un saskaņā ar Lielbritānijas judikatūru.

15. Pēc tam TR, iesniedzot 2014. gada 27. novembra prasības pieteikumu, vērsās *Conseil de prud'hommes de Paris* (Parīzes Darba strīdu padome, Francija) ar prasībām, kuru mērķis – konkrēti – bija panākt, ka sabiedrībai *BNP Paribas* tiek piespriests samaksāt zaudējumu atlīdzību par atlaišanu no darba bez reāla un nopietna pamata, atlaišanas pabalstu, kompensācijas maksājumu par uzteikumu, kā arī dažādas summas, kas atbilst piemaksām un prēmijām, kuras paredzētas darba līgumā. *Conseil de prud'hommes* (Parīzes Darba strīdu padome) 2016. gada 17. maija spriedumā atzina šīs prasības par nepieņemamām *res judicata* fakta dēļ.

16. Ar 2019. gada 22. maija spriedumu *Cour d'appel de Paris* (Parīzes apelācijas tiesa, Francija) atcēla šo spriedumu pilnā apmērā.

17. No šā sprieduma pamatojuma izklāsta izriet, ka *Cour d'appel de Paris* (Parīzes apelācijas tiesa) nolēma, ka *Employment Tribunal* (Darba lietu tiesa) spriedumam ir *res judicata* spēks, ciktāl ar to ticis pausts uzskats, ka atlaišana nav balstīta uz reāla un nopietna pamata. Šī tiesa tomēr uzskatīja, ka attiecībā pret prasībām, kas izvirzītas *Conseil de prud'hommes de Paris* (Parīzes Darba strīdu padome), nevar norādīt uz *res judicata* spēku, un piesprieda sabiedrībai *BNP Paribas* samaksāt zaudējumu atlīdzību par atlaišanu no darba bez reāla un nopietna pamata, atlaišanas pabalstu, kompensācijas maksājumu par uzteikumu, kā arī dažādas summas, kuras atbilst piemaksām un prēmijām, kas paredzētas darba līgumā.

18. Lai nonāktu pie šā secinājuma, *Cour d'appel de Paris* (Parīzes apelācijas tiesa) konkrēti norādīja, ka prasības pieteikumā, kas iesniegts *Employment Tribunal* (Darba lietu tiesa), ir skaidri minēts, ka TR nav pieprasījis pabalstus un sociālās priekšrocības, kam ir saikne ar viņa darba līguma izbeigšanu un ka viņš šādas prasības celšot citā tiesā. Tā uzskatīja, ka Francijas tiesā celtās prasības nav tādas pašas un tām nav tāda paša prasības pamata kā minētajā tiesā celtajām prasībām.

19. Sabiedrība *BNP Paribas* ir iesniegusi sūdzību *Cour de cassation* (Kasācijas tiesa). Savas sūdzības pamatojumam tās iesniedzēja it īpaši atsaucas uz Regulas Nr. 44/2001 33. pantu un apgalvo, ka Lielbritānijas tiesas taisītā sprieduma dēļ Francijas tiesas nevar izskatīt TR celtās prasības. Šajā ziņā prasītāja uzsver, pirmām kārtām, ka saistībā ar ārvalstīs taisītu spriedumu Francijas tiesā izvirzīta iebilde par *res judicata* ir jāizvērtē, ņemot vērā spēku un efektivitāti, kāda attiecīgajam spriedumam ir dalībvalstī, kurā tas ir ticis taisīts. Otrām kārtām, tā apgalvo, ka vienā dalībvalstī taisīta sprieduma *res judicata* spēks ir šķērslis tam, ka citā dalībvalstī tiek celta prasība, kurai ir tāds pats priekšmets un tāds pats pamats un kurā ir iesaistīti tie paši lietas dalībnieki.

20. Izskatot šo prasību, *Cour de cassation* (Kasācijas tiesa) norādīja, ka sabiedrība *BNP Paribas* atsaucas uz noteikumu par "*abuse of process*" [procesa ļaunprātīgu izmantošanu], kurš izriet no nolēmuma *Henderson* pret *Henderson*, ko *Court of Chancery (England & Wales)* (Kanclera kompetences tiesa (Anglija un Velsa) (Apvienotā Karaliste)) pieņēmusi 1843. gada 20. jūlijā un saskaņā ar ko "lietas dalībniekiem, kad to jautājums ir kļuvis par tiesvedības priekšmetu kompetentajā tiesā, ir noteikts pienākums izvirzīt visus ar šo jautājumu saistītos prasījumus šajā minētajā tiesā, lai –neskarot apelāciju – visi šā jautājuma aspekti varētu tikt izspriesti vienā reizē"[6].

[6] Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu 37. punkts. Jāuzsver, ka sīkāks iesniedzējtiesas izklāsts par "*abuse of process*" noteikumu ir atrodams lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu nesaīsinātās un neanonimizētās versijas 38. punktā.

21. *Cour de cassation* (Kasācijas tiesa) arī atgādināja, ka saskaņā ar tobrīd spēkā esošajiem Francijas tiesību aktiem visi prasījumi, kas ir saistīti ar darba līgumu starp tām pašām pusēm, neatkarīgi no tā, vai tos ir izvirzījis prasītājs vai atbildētājs, ir vienas tiesvedības priekšmets un ka šis noteikums nav piemērojams, ja prasījumu pamats ir radies vai atklāts pēc vēršanās *Conseil de prud'hommes* (Darba strīdu padome).

22. Šādos apstākļos *Cour de cassation* (Kasācijas tiesa) 2021. gada 8. septembrī nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [Regulas Nr. 44/2001] 33. un 36. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja sprieduma izcelsmes dalībvalsts tiesību akti piešķir tam tādu tiesisko spēku, ka šis spriedums rada šķēršļus tam, lai tie paši lietas dalībnieki varētu uzsākt jaunu tiesvedību, kurā tiktu lemts par prasījumiem, ko varēja izvirzīt jau sākotnējā instancē, šā sprieduma radītās sekas dalībvalstī, kurā prasīta atzīšana, nepieļauj, ka šīs pēdējās minētās valsts tiesa, kuras *ratione temporis* piemērojamajā likumā darba tiesību jomā ir paredzēts pienākums, kas ir tāds pats kā prasījumu koncentrācija, lemj par šādām prasībām?

2) Gadījumā, ja atbilde uz šo pirmo jautājumu ir noliedzoša, vai [Regulas Nr. 44/2001] 33. un 36. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tādai prasībai kā "*unfair dismissal*" (netaisnīga atlaišana) Apvienotajā Karalistē ir tāds pats pamats un priekšmets kā prasībai, kas celta par atlaišanu bez reāla un nopietna pamata Francijas tiesībās, kas nozīmē, ka ir nepieņemamas darba ņēmēja prasības zaudējumu atlīdzināšanai par atlaišanu no darba bez reāla un nopietna pamata, kompensācijas atlīdzībai par uzteikumu un atlaišanas pabalstam Francijas tiesā, pēc tam, kad darbinieks Apvienotajā Karalistē ir saņēmis nolēmumu, kurā atzīta "*unfair dismissal*" un ar ko piešķirta kompensācija par to ("*compensatory award*")? Vai šajā ziņā ir jānošķir zaudējumu atlīdzība par atlaišanu bez reāla un nopietna pamata, kurai varētu būt tāds pats pamats un priekšmets kā "*compensatory award*", un atlaišanas pabalsti un kompensācijas atlīdzība par uzteikumu, kas saskaņā ar Francijas tiesībām ir jāmaksā, ja atlaišanai no darba ir reāls un nopietns pamats, bet nav jāmaksā, ja atlaišanas pamatā ir smags pārkāpums?

3) Tāpat – vai [Regulas Nr. 44/2001] 33. un 36. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tādai prasībai kā "*unfair dismissal*" Apvienotajā Karalistē un prasībai par darba līgumā paredzēto piemaksu vai prēmiju samaksu ir viens un tas pats pamats un priekšmets, ja šīs prasības ir balstītas uz tām pašām līgumattiecībām starp lietas dalībniekiem?"

IV. Tiesvedība Tiesā

23. Rakstveida apsvērumus iesniedza pamatlietas dalībnieki, Francijas un Šveices valdības, kā arī Eiropas Komisija.

V. Juridiskā analīze

A. Ievada apsvērumi

24. Pirms izskatīt iesniedzējtiesas uzdotos prejudiciālos jautājumus, man šķiet, ka ir nepieciešams paust vairākus apsvērumus.

1. Par Regulas Nr. 44/2001 piemērojamību

25. Ir jāpārbauda, vai Regula Nr. 44/2001 ir piemērojama gan laikā, gan telpā. Šajā ziņā vēlos norādīt, ka *Employment Tribunal* (Darba lietu tiesa) nolēmums, par kura atzīšanu ir strīds pamatlietā, tika pieņemts 2013. gada 20. decembrī celtās prasības iznākumā.

26. No šā apstākļa vispirms izriet, ka Regula Nr. 44/2001 *ratione temporis* ir piemērojama strīdam pamatlietā. Proti, saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1215/2012[7] 66. panta 2. punktu [Regula Nr. 44/2001] turpina būt piemērojama nolēmumiem, kuri pieņemti pirms 2015. gada 10. janvāra uzsāktajās tiesvedībās.

27. Turpinot – no tā paša apstākļa izriet, ka Regula Nr. 44/2001 ir piemērojama *ratione loci*. Lai nonāktu pie šā secinājuma, vēlos norādīt, ka saskaņā ar Līguma par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanos no Eiropas Savienības un Eiropas Atomenerģijas kopienas[8] 67. panta 2. punkta a) apakšpunktu "Regulu (ES) Nr. 1215/2012 piemēro līdz pārejas perioda beigām sāktajās tiesvedībās pasludināto spriedumu atzīšanai un izpildei un līdz pārejas perioda beigām oficiāli sagatavotajiem vai reģistrētajiem publiskajiem aktiem un apstiprinātajiem vai panāktajiem tiesas izlīgumiem". No tā izriet, ka Regula Nr. 44/2001 Apvienotajā Karalistē turpina būt piemērojama līdz pārejas perioda beigām.

28. Ņemot vērā šos elementus, ir uzskatāms, ka Regula Nr. 44/2001 ir laikā un telpā piemērojama strīdam pamatlietā.

2. Par Regulas Nr. 44/2001 interpretāciju

29. Attiecībā uz Regulas Nr. 44/2001 normu interpretāciju vēlos norādīt, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru[9], ciktāl ar šo regulu ir aizstāta 1968. gada 27. septembra Konvencija par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komerclietās[10] (turpmāk tekstā – "Briseles konvencija"), interpretācija, ko Tiesa ir sniegusi attiecībā uz šīs konvencijas normām, attiecas arī uz šīs regulas normām, jo šo Savienības tiesību aktu normas var kvalificēt kā līdzvērtīgas.

30. Vēlos norādīt, ka, no vienas puses, Briseles konvencijas 26. un 29. pants un, no otras puses, Regulas Nr. 44/2001 33. un 36. pants, ko iesniedzējtiesa lūdz interpretēt, ir izteikti gandrīz identiskā redakcijā, tādējādi Tiesas spriedumi, kuros ir interpretēta Briseles konvencija, var būt atbilstošs pamats, lai atbildētu uz iesniedzējtiesas jautājumiem[11].

3. Par prejudiciālo jautājumu norobežošanu

31. Pirmām kārtām, vēlos norādīt, ka no iesniedzējtiesas sniegtās informācijas izriet, ka sabiedrība *BNP Paribas* atsaucas uz spriedumu, ko pieņēmusi *Employment Tribunal* (Darba lietu tiesa), lai secinātu, ka nav pieņemama prasība, ko TR vēlāk ir cēlis Francijā. Manuprāt, šāda situācija atbilst

[7] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.). Ar šo regulu ir aizstāta Regula Nr. 44/2001.

[8] OV 2019, C 384 I, 1. lpp.

[9] Skat. spriedumu, 2019. gada 6. jūnijs, *Weil* (C-361/18, EU:C:2019:473, 40. punkts un tajā minētā judikatūra). Tāpat vēlos norādīt, ka attiecībā uz Regulas Nr. 1215/2012 interpretāciju Tiesa izvēlas līdzīgu argumentāciju. Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 20. jūnijs, *London Steam-Ship Owners' Mutual Insurance Association* (C-700/20, EU:C:2022:488, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

[10] OV 1972, L 299, 32. lpp.

[11] Tāpat jānorāda, ka Regulas Nr. 44/2001 33. panta 1. punkts un 36. pants ir izteikti redakcijā, kas ir ļoti līdzīga Regulas Nr. 1215/2012 36. un 52. panta redakcijai.

Regulas Nr. 44/2001 33. panta 3. punktā paredzētajam gadījumam, proti, gadījumam, kad tiesvedības laikā dalībvalstī atzīšana tiek pakārtoti prasīta dalībvalsts tiesā. Kā uzsvērts P. Ženāra [*P. Jenard*] ziņojumā [12], šis noteikums attiecas uz gadījumu, kad lietas dalībnieks atsaucas uz atzīšanu, izmantojot iebildi par *res judicata*.

32. Šajā ziņā vēlos norādīt – lai gan atzīšanu nedrīkst jaukt ar *res judicata* spēku [13], šie abi jēdzieni ir saistīti. Tādējādi *res judicata* spēks ir viena no atzīšanas šķautnēm. Precīzāk, atzīšanai – ar *res judicata* spēka starpniecību – var būt vai nu pozitīvs aspekts tādā ziņā, ka tā ļauj pirmā dalībvalstī pieņemtā nolēmuma radīto tiesisko situāciju ieviest otrā dalībvalstī, vai arī negatīvs aspekts tādā ziņā, ka tā – ar *res judicata* spēka starpniecību – aizliedz pirmā dalībvalstī pieņemtu tiesas nolēmumu apstrīdēt, otrā valstī ceļot prasības par jautājumiem, kuri ir identiski jautājumiem, kas izlemti ar šo nolēmumu [14].

33. No tā izriet, ka pamatlieta ir jāaplūko no šī otrā Regulā Nr. 44/2001 paredzēto atzīšanas noteikumu aspekta puses. Manuprāt, šis regulējums izvirza divējādu problemātiku. No vienas puses, ir jāprecizē, uz kāda pamata ir jānorobežo tāda nolēmuma spēks, kas pieņemts pirmā dalībvalstī, bet kura atzīšana tiek prasīta tiesā otrā dalībvalstī. No otras puses, šis regulējums nozīmē, ka ir jākonstatē, kāda ir šā nolēmuma saikne ar šajā otrā dalībvalstī celto prasību, lai pārbaudītu, vai šī jaunā tiesvedība ir daļēji vai pilnībā nepieņemama pirmā dalībvalstī taisītā sprieduma *res judicata* spēka dēļ.

34. Otrām kārtām, konstatēju, ka – apstrīdēdams iesniedzējtiesas sniegto "*abuse of process*" noteikuma izklāstu – atbildētājs pamatlietā apgalvo, ka šā noteikuma piemērošana aprobežojas tikai ar gadījumiem, kuros prasītājs ir ļaunprātīgi izmantojis procesu, un tādējādi viņam nav liegta iespēja uzsākt otru tiesvedību. Tomēr atgādinu, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru tiek prezumēts, ka jautājumi par Savienības tiesību interpretāciju, ko valsts tiesa uzdevusi pašas noteiktajos tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu ietvaros, kuru pareizība Tiesai nav jāpārbauda, ir nozīmīgi [15]. Tādēļ man šķiet, ka Tiesai ir jāpieņem nolēmums, ņemot vērā tikai iesniedzējtiesas norādītos juridiskos un faktiskos apstākļus.

B. Par pirmo prejudiciālo jautājumu

35. Ar savu pirmo jautājumu tiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 44/2001 33. un 36. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj, ka vienā dalībvalstī pieņemts nolēmums padara par nepieņemamām prasības, kas celtas citas dalībvalsts tiesā tāpēc, ka katras no šīm valstīm tiesību aktos ir paredzēts procesuāls noteikums par visu to prasību koncentrāciju, kuras varētu būt celtas jau sākotnējā tiesvedībā.

36. Citiem vārdiem sakot, šis jautājums prasa noteikt, vai, lai piemērotu Regulā Nr. 44/2001 paredzētos atzīšanas noteikumus, izcelsmes valstī pieņemtā nolēmuma *res judicata* spēks ir jānorobežo, atsaucoties uz iekšēju noteikumu par prasību koncentrāciju.

[12] P. Ženāra Ziņojums par 1968. gada 27. septembra Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 1979, C 59, 44. lpp.) (turpmāk tekstā – "Ženāra ziņojums").

[13] Šajā ziņā P. Ženārs uzsver, ka "vārdi "*res judicata* spēks", kas ietverti vairākās konvencijās, ir tīšām izlaisti, ņemot vērā, ka var tikt atzīti pagaidu nolēmumi un nolēmumi, kas pieņemti lietās, kuras izskatītas bezstrīdus kārtībā, un kam ne vienmēr ir *res judicata* spēks." Ženāra ziņojums, 43. lpp.

[14] Šīs atziņas ir ņemtas no šīm grāmatām: Gaudemet-Tallon, H. un Ancel, M.-E., *Compétence et exécution des jugements en Europe*, *LGDJ*, 6. izdevums, 2018, 583. lpp., kā arī Alexandre, D. un Huet, A., *Répertoire de procédure civile, compétence judiciaire européenne, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale*, 2021, 335. un nākamie punkti.

[15] Spriedums, 2022. gada 20. oktobris, *Koalitsia "Demokratichna Bulgaria – Obedinenie"* (C-306/21, EU:C:2022:813, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

37. Lai atbildētu uz šo jautājumu, man šķiet, ka pirms tam jāprecizē jēdziena "atzīšana" aprises. Šajā saistībā jānorāda, ka pati atzīšana nav definēta Regulā Nr. 44/2001, kuras 33. panta 1. punktā ir vienīgi noteikts, ka "dalībvalstī pieņemts spriedums bez kādas īpašas procedūras atzīstams pārējās dalībvalstīs", un tās 36. pantā – ka "nekādos apstākļos ārvalstīs pieņemts spriedums nav pārskatāms pēc būtības".

38. Tomēr atgādinu, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, lai noteiktu Savienības tiesību normas jēgu un piemērojamību, ir jāņem vērā ne tikai šīs normas formulējums, bet arī tās konteksts un tiesiskajā regulējumā, kurā šī norma ietverta, izvirzītie mērķi [16].

39. Attiecībā vispirms uz Regulas Nr. 44/2001 mērķiem no tās 2., 6., 16. un 17. apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir nodrošināt dalībvalstu pieņemtu spriedumu civillietās un komerclietās brīvu apriti [17], paredzot vienotus jurisdikcijas noteikumus un vienkāršojot formalitātes ātrai un vienkāršai spriedumu atzīšanai un izpildei [18].

40. Turpinot – attiecībā uz sistēmu, kas izveidota ar Regulu Nr. 44/2001, tās 16. un 17. apsvērumā ir uzsvērta dalībvalstu tiesu savstarpējas uzticēšanās principa nozīme attiecībā uz tiesu spriedumu atzīšanu un izpildi, un tas nozīmē, ka šajā regulā ietvertie jēdzieni netiek interpretēti šauri [19].

41. Visbeidzot – Ženāra ziņojumā ir definētas atzīšanas sekas, precizējot, ka tai "ir jāizraisa tas, ka nolēmumi iegūst tādu spēku un efektivitāti, kādi tiem ir valstī, kurā tie ir pieņemti" [20].

42. Tieši pārņemdama šo pēdējo minēto priekšlikumu, Tiesa spriedumā *Hoffmann* [21] precizēja atzīšanas sekas, nospriežot, ka ārvalstu nolēmumam, kas atzīts saskaņā ar Briseles konvencijas 26. pantu, valstī, kurā prasīta atzīšana, principā ir jārada tādas pašas sekas, kādas tam ir izcelsmes valstī [22].

43. Turpinājumā lemjot par vienā dalībvalstī pieņemta sprieduma izpildi citā dalībvalstī, Tiesa, atkal atsaukdamās uz Ženāra ziņojumu [23], nolēma, ka, "lai gan atzīšanai principā ir jāpiešķir spriedumiem tāds pats spēks un efektivitāte, kādi tiem ir dalībvalstī, kurā tie ir pieņemti, tomēr nav nekāda iemesla piešķirt spriedumam, kad tas tiek izpildīts, tiesības, kādu tajā nav izcelsmes dalībvalstī, vai sekas, kādas neradītu tāda paša veida spriedums, kas ir pieņemts tieši dalībvalstī, kurā prasa atzīšanu" [24].

[16] Spriedums, 2022. gada 27. oktobris, *Orthomol* (C-418/21, EU:C:2022:831, 24. punkts un tajā minētā judikatūra). Precīzāk, Regulas Nr. 44/2001 normas ir jāinterpretē autonomi un ņemot vērā tās sistēmu un mērķus. Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 7. marts, *E.ON Czech Holding* (C-560/16, EU:C:2018:167, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

[17] Vēlos norādīt, ka P. Ženārs savā ziņojumā uzsvēra, ka Briseles konvencija "tiecas, ciktāl iespējams, vienkāršot spriedumu brīvu apriti, un tieši šādā garā tā ir jāinterpretē" (Ženāra ziņojums, 42. lpp.).

[18] Spriedums, 2018. gada 4. oktobris, *Società Immobiliare Al Bosco* (C-379/17, EU:C:2018:806, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

[19] Spriedums, 2012. gada 15. novembris, *Gothaer Allgemeine Versicherung* u.c. (C-456/11, turpmāk tekstā – "spriedums *Gothaer*", EU:C:2012:719, 28. punkts).

[20] Ženāra ziņojums, 43. lpp.

[21] Spriedums, 1988. gada 4. februāris (145/86, EU:C:1988:61).

[22] Spriedums, 1988. gada 4. februāris, *Hoffmann* (145/86, EU:C:1988:61, 10. un 11. punkts). Šajā nozīmē skat. arī spriedumu *Gothaer*, 34. punkts.

[23] Ženāra ziņojums, 48. lpp.

[24] Spriedumi, 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, 66. punkts); 2011. gada 13. oktobris, *Prism Investments* (C-139/10, EU:C:2011:653, 38. punkts), un 2018. gada 4. oktobris, *Società Immobiliare Al Bosco* (C-379/17, EU:C:2018:806, 40. punkts).

44. No šiem spriedumiem izriet, ka saskaņā ar pašu Regulas Nr. 44/2001 struktūru, kas būtībā nošķir tiesību normas, kuras reglamentē tiesu spriedumu atzīšanu, no tiesību normām, kas reglamentē spriedumu izpildi [25], Tiesa šos abus jēdzienu nošķir atkarībā no tā, kurš no tiem strīdā ir galvenais.

45. Attiecībā uz spriedumu izpildi, kura ietver piespiedu pasākumu veikšanu, lai nodrošinātu spriedumā nostiprināto tiesību īstenošanu [26], Tiesa *expressis verbis* atsaucas uz izcelsmes valsts tiesību aktiem, kā arī uz tās valsts tiesību aktiem, kurā prasa izpildi, lai pielāgotu ārvalstu sprieduma sekas tām sekām, kādas radītu savas valsts spriedums [27].

46. Savukārt attiecībā uz spriedumu atzīšanu vēlos norādīt, ka iepriekš minētajos spriedumos Tiesa atsaucas tikai uz tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā spriedums ir ticis taisīts. Manuprāt, no tā izriet, ka atzīšana nozīmē to, ka dalībvalstī tiek paplašināti noteikumi, kas izcelsmes valsts tiesību aktos ir attiecināti uz spriedumiem, kuri pieņemti šajā valstī. Tādējādi saskaņā ar šo risinājumu, ko doktrīnā dēvē par "seku paplašināšanas" noteikumu, ir jāatsaucas uz izcelsmes dalībvalsts tiesību aktiem, lai noteiktu, kādas sekas ir spriedumam, uz kuru atsaucas otrā dalībvalstī, it īpaši ar šo spriedumu izlemtos jautājumus, tajā nostiprinātās tiesības un to materiālās sekas attiecībā uz lietas dalībnieku tiesisko situāciju [28].

47. Uzskatu, ka pēc iepriekš minētajiem spriedumiem šajā judikatūrā nav notikušas tādas izmaiņas, kas varētu likt to apšaubīt.

48. Protams, vēlos norādīt, ka spriedumā *Gothaer* Tiesa tostarp ir nolēmusi, ka "Regulas Nr. 44/2001 32. un 33. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesai, kurā pieprasīta nolēmuma atzīšana, ar kuru citas dalībvalsts tiesa atteikusies no savas jurisdikcijas, pamatodamās uz jurisdikcijas piešķiršanas klauzulu, ir saistošs konstatējums par šīs klauzulas – kura ir sprieduma, kas kļuvis galīgs, kurā prasība atzīta par nepieņemamu – pamatojumā, spēkā esamību un piemērojamību" [29].

49. No šā sprieduma izriet, ka neatkarīgi no spēka, kāds tam piešķirts valstu tiesībās, nolēmuma par jurisdikcijas neesamību pamatojumam, kas balstīts uz jurisdikcijas noteikšanas klauzulu, ir *res judicata* spēks. Pirmajā acu uzmetienā šāds risinājums varētu liecināt, ka Tiesa atzīšanas jomā ir atteikusies no atsauces uz izcelsmes tiesību aktiem, dodot priekšroku autonomai *res judicata* spēka izpratnei. Tomēr man šķiet, ka, lasot Tiesas sniegto argumentāciju, šāda analīze nav pamatota.

50. Šajā ziņā jānorāda, ka minētais spriedums tika taisīts īpašos apstākļos saistībā ar tāda sprieduma atzīšanu, kas taisīts dalībvalstī, kura bija atteikusies no jurisdikcijas, pamatodamās uz jurisdikcijas piešķiršanas klauzulu. Šādos apstākļos Tiesa pēc būtības uzskatīja, ka savstarpējas uzticēšanās princips un aizliegums pārskatīt spriedumus pēc būtības tiktu pārkāpti, ja dalībvalsts

[25] Lai gan noteikumi par atzīšanu un izpildi ir apkopoti Regulas Nr. 44/2001 III nodaļā, uz tiem, izņemot minētās nodaļas 3. iedaļas kopīgos noteikumus, attiecas īpaši noteikumi, kuri minēti šīs regulas atsevišķās iedaļās.

[26] Izpildes definīcijai skatīt Alexandre, D. un Huet, A., *Répertoire de procédure civile, compétence judiciaire européenne, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale*, [2021], 335. punkts, un Requejo Isidro, M., *Brussels I Bis: A Commentary on Regulation (EU) nº 1215/2012*, Elgar Commentaries in Private International Law Series, 2022, 550. lpp.

[27] Turklāt šis risinājums ir paredzēts Regulā Nr. 1215/2012, kuras 54. pantā ir noteikts: "Ja spriedumā noteikts pasākums vai rīkojums, kas nav pazīstams uzrunātās [adresātes] dalībvalsts tiesību aktos, minēto pasākumu vai rīkojumu cik vien iespējams pielāgo pasākumam vai rīkojumam, kas pazīstams minētās dalībvalsts tiesību aktos un kam ir līdzvērtīgas sekas un līdzīgi mērķi un nolūki."

[28] Par seku paplašināšanas noteikumu un tā sekām skat. Gaudemet-Tallon, H. un Ancel, M.-É., *Compétence et exécution des jugements en Europe*, minēts iepriekš, 550. lpp.; Requejo Isidro, M., *Brussels I Bis: A Commentary on Regulation (EU) nº 215/2012*, minēts iepriekš, 551. lpp., un Dickinson, A., Lein, E., un James, A., *The Brussels I Regulation Recast*, Oxford University Press, 2015, 13.33. un nākamie punkti.

[29] Spriedums *Gothaer*, 43. punkts.

tiesa būtu tiesīga pārbaudīt citas dalībvalsts tiesas nolēmumu, ar kuru tā ir piemērojusi Regulas Nr. 44/2001 normas, lai atteiktos no savas jurisdikcijas vai to atzītu. No tā Tiesa secināja, ka šādu apsvērumu dēļ attiecībā uz *res judicata* spēku ir nepieciešama autonoma pieeja, kas Savienības līmenī būtu noteikta neatkarīgi no valstu noteikumiem [30].

51. Tāpat vēlos norādīt, ka Tiesa ir ne tikai tieši atsaukusies uz spriedumu *Hoffmann* [31], bet arī ir centusies uzsvērt, ka uz tādu dalībvalstu tiesu, kuras saskaņā ar Regulu Nr. 44/2001 atsakās no jurisdikcijas, nolēmumu atzīšanu, kas pieņemti atbilstoši Savienības tiesībās paredzētajiem kopīgajiem jurisdikcijas noteikumiem, attiecas īpaša sistēma [32]. No tā izriet, ka – atbilstoši Francijas valdības apgalvojumam – Tiesa ir vēlējusies ierobežot šā risinājuma piemērojamību, attiecinot to tikai uz šo konkrēto gadījumu [33].

52. No visiem šiem apsvērumiem secinu, ka, ņemot vērā pašreizējo Tiesas judikatūru, gadījumā, ja tiek norādīts uz atzīšanu, principā, lai konstatētu nolēmuma sekas, ir jāaplūko tās dalībvalsts tiesību akti, kurā šis nolēmums ir pieņemts. No tā izriet, ka pamatlietā, lai noteiktu *Employment Tribunal* (Darba lietu tiesa) taisīta sprieduma spēku un efektivitāti, ir jāņem vērā Apvienotās Karalistes tiesības.

53. Tomēr izcelsmes valsts tiesību aktu būtībai un mērķim jābūt tādiem, kas var ietekmēt šā nolēmuma spēka un efektivitātes robežu noteikšanu. Proti, uzskatu, ka Apvienotās Karalistes tiesībās paredzētajam procesuālajam noteikumam par prasību koncentrāciju, ko ir izklāstījusi iesniedzējtiesa, nevar būt šāda ietekme.

54. Šajā ziņā no iesniedzējtiesas sniegtajām norādēm [34] izriet, ka "*abuse of process*" noteikums, saskaņā ar kuru lietas dalībniekiem ir pienākums koncentrēt visus pamatus un prasījumus [35], ko tie būtu varējuši izvirzīt tiesvedībā, kuras rezultātā ir pieņemts sākotnējais nolēmums, nav balstīts uz *res judicata* jēdzienu. Iesniedzējtiesas ieskatā – tam ir "tāda sabiedriskās kārtības noteikuma [raksturs], kas ir balstīts uz to, ka gan vispārējās interesēs, gan pašu lietas dalībnieku interesēs ir vēlams, lai tiesvedība neieilgtu un lai atbildētājam nebūtu jāuzsāk vairākas secīgas tiesvedības, ja varētu pietikt ar vienu. Šis noteikums ir vērsts pret ļaunprātīgu izmantošanu".

55. Ņemot vērā šīs iezīmes, man šķiet, ka šis procesuālais noteikums ir pamatots ar pašas Apvienotās Karalistes uztveri par procesuālo ekonomiju, jo tā mērķis ir novērst to, ka prasītājs ļaunprātīgi ierosinātu varbūtēju jaunu tiesvedību.

56. No tā izriet, ka, raugoties no pirmajā dalībvalstī pieņemta nolēmuma atzīšanas kādā dalībvalstī viedokļa, noteikums par prasību koncentrāciju nekādi neattiecas uz jautājumiem, kas ar pirmajā dalībvalstī pieņemtu tiesas nolēmumu turpmāk ir izlemti pēc būtības, uz tajos paredzētajām tiesībām un to materiāltiesisko ietekmi uz lietas dalībnieku tiesisko situāciju.

30 Spriedums *Gothaer*, 35.–39. punkts.

31 Spriedums, 1988. gada 4. februāris (145/86, EU:C:1988:61, 34. punkts).

32 Spriedums *Gothaer*, 42. punkts.

33 Par šī sprieduma piemērojamību skat. Requejo Isidro, M., *Brussels I Bis: A Commentary on Regulation (EU) nº 1215/2012*, minēts iepriekš, 552. lpp.; Dickinson, A., Lein, E., un James, A., *The Brussels I Regulation Recast*, minēts iepriekš, 13.51. un nākamie punkti; Voulgarakis, K. D., "Reflections on the Scope of "EU Res judicata" in the Context of Regulation 1215/2012: Case C-456/11 (Gothaer)", *Journal of Private International Law*, 2020, 16: 3, 451.–464. lpp.; Nioche, M., "Reconnaissance d'une décision étrangère d'incompétence prise sur le fondement d'une clause attributive de juridiction", *Revue critique de droit international privé*, 2013, 686. un nākamās lpp., kā arī di Noto, R., "Règlement Bruxelles I: à propos de la reconnaissance et de l'autorité de la chose jugée d'une décision nationale d'incompétence", www.gdr-elsj.eu.

34 Atsaucos uz lēmuma lūgt prejudiciālu nolēmumu nesaīsinātās un nenanonimizētās versijas 38. punktu.

35 Jāatgādina, ka iesniedzējtiesa uzskata, ka *ratione temporis* piemērojamās Francijas tiesībās ir paredzēts līdzīgs noteikums par prasījumu koncentrāciju.

57. Manuprāt, no tā izriet, ka šāds noteikums neietekmē nolēmuma, kura atzīšana tiek prasīta, spēku un efektivitāti.

58. Turklāt man šķiet, ka secinājums, kas būtu pretējs manis nupat izdarītajam secinājumam, neatbilstu Regulas Nr. 44/2001 sistēmai.

59. Proti, ir jāatgādina, ka šīs regulas mērķis ir vienkāršot tiesu nolēmumu brīvu apriti, paredzot vienotus jurisdikcijas noteikumus un vienkāršojot formalitātes ātrai un vienkāršai šo nolēmumu atzīšanai un izpildei. Kā Tiesa ir uzsvērusi, noteikumi par jurisdikciju un noteikumi par spriedumu atzīšanu un izpildi nav atsevišķi un autonomi noteikumu kopumi, bet gan ir cieši saistīti [36].

60. Šajā ziņā valsts noteikuma par prasību koncentrāciju, kas paredzēts tās dalībvalsts tiesībās, kurā ir pieņemts tiesas nolēmums, ņemšana vērā tiesas nolēmuma atzīšanas posmā varētu apdraudēt Regulas Nr. 44/2001 II nodaļā ietverto noteikumu turpmāku īstenošanu. Precīzāk – minētās regulas II nodaļas attiecīgi 5. un 9. iedaļā ir paredzēti īpaši noteikumi par jurisdikciju attiecībā uz individuāliem darba līgumiem un normas, kas reglamentē *lis pendens* situācijas un situācijas attiecībā uz prasību savstarpējo saistību.

61. Uzskatu, ka pamatlietā aplūkotais pienākums, ciktāl tas paredz, ka visi prasījumi jāizvirza vienotā prasībā, var būt pretrunā šajā regulā paredzētajiem mehānismiem. Proti, šāds pienākums varētu liegt lietas dalībniekam izvirzīt jaunus prasījumus tiesā, kas saskaņā ar Regulu Nr. 44/2001 ir noteikta to izskatīšanai, vai apiet šīs regulas autonomās normas, kuru mērķis ir novērst vienlaicīgas tiesvedības, kuru rezultātā var tikt taisīti pretrunīgi spriedumi.

62. Ja vien netiek ignorēts tiesas nolēmumu brīvas aprites mērķis, Regulas Nr. 44/2001 noteikumu piemērošana nevar būt atkarīga no dalībvalsts procesuālo noteikumu satura.

63. Vēlos piebilst, ka šaubas par šo secinājumu nerada arī fakts, ka tās dalībvalsts tiesībās, kurā tiek prasīta atzīšana, ir līdzīgs noteikums par prasību koncentrāciju. Manis nupat izklāstīto iemeslu dēļ tas vien, ka abu dalībvalstu tiesību aktos ir saskanīgi paredzēts šāds pienākums, tāpat arī nevar attaisnot Regulā Nr. 44/2001 paredzēto noteikumu par jurisdikciju neitralizāciju.

64. Ņemot vērā visus šos apsvērumus, ierosinu Tiesai uz pirmo prejudiciālo jautājumu atbildēt, ka Regulas Nr. 44/2001 33. un 36. panta normas ir jāinterpretē tādējādi, ka tādā dalībvalstī, kuras tiesību aktos ir paredzēts noteikums par prasību koncentrāciju, pieņemta tiesas nolēmuma atzīšana, kas liedz tiem pašiem lietas dalībniekiem uzsākt jaunu tiesvedību par prasījumiem, kuri varēja tikt izvirzīti jau sākotnējā tiesvedībā – pat tad, ja tās dalībvalsts tiesību aktos, kurā tiek prasīta atzīšana, ir paredzēts līdzīgs pienākums par prasību koncentrāciju –, neliedz par šādiem prasījumiem lemt šīs otras dalībvalsts tiesai.

65. Tā kā iekšējs procesuālais noteikums par prasību koncentrāciju nav kritērijs, kas tiktu izmantots, nosakot spēku, kāds piemīt dalībvalstī pieņemtam nolēmumam, tad, kā tiek aicināts otrajā un trešajā prejudiciālajā jautājumā, atliek noteikt, uz kādiem pamatiem šāds nolēmums ir jāsasaista ar prasībām, kuras celtas saistībā ar jaunu tiesvedību, kas ierosināta otras dalībvalsts tiesā.

[36] Šajā nozīmē skat. spriedumu *Gothaer*, 35. punkts un tajā minēto judikatūru.

C. Par otro un trešo prejudiciālo jautājumu

1. Par jautājumu pārformulēšanu

66. Otrais iesniedzējtiesas jautājums, kas sastāv no divām daļām, tiek uzdots gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu būtu noliedzoša.

67. Pirmām kārtām, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai tādai prasībai, kāda ir prasība sakarā ar "*unfair dismissal*" Apvienotajā Karalistē, ir tāds pats pamats un tāds pats priekšmets kā Francijas tiesībās pastāvošajai prasībai saistībā ar atlaišanu no darba bez reāla un nopietna pamata, un tādējādi prasība par zaudējumu atlīdzību saistībā ar atlaišanu no darba bez reāla un nopietna pamata, prasība par kompensācijas maksājumu par uzteikumu un prasība par atlaišanas pabalstu, kuras darba ņēmējs cēlis Francijas tiesā pēc tam, kad šis darba ņēmējs Apvienotajā Karalistē ir saņēmis nolēmumu, ar kuru atzīta "*unfair dismissal*" (netaisnīga atlaišana) un par to piešķirta "*compensatory award*" (kompensācija), būtu nepieņemamas.

68. Otrām kārtām, iesniedzējtiesa šaubās, vai šajā ziņā ir jānošķir, no vienas puses, zaudējumu atlīdzība par atlaišanu no darba bez reāla un nopietna pamata, kurai varētu būt tāds pats pamats un tāds pats priekšmets kā "*compensatory award*", un, no otras puses, atlaišanas pabalsts un kompensācija par uzteikumu, kas saskaņā ar Francijas tiesībām pienākas, ja atlaišana ir balstīta uz reālu un nopietnu pamatu, bet kas nepienākas, ja atlaišana ir pamatota ar smagu pārkāpumu.

69. Ar trešo jautājumu, kas arī ir uzdots gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu būtu noliedzoša, iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 44/2001 33. un 36. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tādai prasībai kā prasība saistībā ar "*unfair dismissal*" Apvienotajā Karalistē ir tāds pats pamats un tāds pats priekšmets kā prasībai par darba līgumā paredzēto piemaksu vai prēmiju samaksu tāpēc, ka šīs prasības ir balstītas uz tām pašām līgumattiecībām.

70. Izskatot šos jautājumus, vispirms vēlos norādīt, ka ar otro jautājumu Tiesai ir aicināta sīki aplūkot maksājumus, kas paredzēti – attiecīgi – Lielbritānijas tiesībās un Francijas tiesībās, lai noteiktu, vai prasība, kas celta sakarā ar "*unfair dismissal*", un prasība sakarā ar atlaišanu no darba bez reāla un nopietna pamata ir balstīta uz tāda paša pamata un tāda paša priekšmeta. Turpinot – konstatēju, ka, ciktāl tas attiecas uz pamata vai priekšmeta identiskumu, kāds var pastāvēt starp prasību sakarā ar "*unfair dismissal*" un prasību par darba līgumā paredzēto prēmiju vai piemaksu samaksu, saistībā ar trešo jautājumu ir jāveic arī pamatlietā aplūkoto tiesību aktu būtiskā satura analīze.

71. No tā, manuprāt, izriet, ka šie jautājumi ir saistīti ar sarežģītu uzdevumu izprast un pēc tam salīdzināt pamatlietā aplūkoto Apvienotās Karalistes un Francijas tiesību aktu tehniskās normas. Saskaņā ar pastāvīgu judikatūru Tiesas kompetencē nav interpretēt valsts tiesības, jo šis uzdevums ir tikai iesniedzējtiesas kompetencē [37].

[37] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 7. aprīlis, *IFAP* (C-447/20 un C-448/20, EU:C:2022:265, 100. punkts un tajā minētā judikatūra).

72. Tomēr jāatgādina, ka saskaņā ar tikpat pastāvīgu judikatūru LESD 267. pantā noteiktās valstu tiesu un Tiesas sadarbības procedūras ietvaros Tiesai ir jāsniedz valsts tiesai lietderīga atbilde, kas ļautu atrisināt strīdu, kuru izskata valsts tiesa. Šajā nolūkā Tiesai vajadzības gadījumā ir jāpārformulē tai iesniegtie jautājumi, lai sniegtu šai tiesai visus interpretācijas elementus, kas tai var būt noderīgi, izspriežot izskatāmo lietu [38].

73. Šajā gadījumā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu [39] teksta izriet, ka papildus pamatlietā aplūkoto valsts tiesību aktu satura salīdzināšanai iesniedzējtiesa apstākļos, kuros pakārtoti tiek prasīta atzīšana, šaubās par jēdzienu "pamats" un "priekšmets" interpretāciju [40], ņemot vērā Regulas Nr. 44/2001 33. un 36. panta normas. Konkrētāk – iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai, lai noteiktu, vai prasību, kuras saistītas ar to pašu darba līgumu, pamats un priekšmets ir identiski, ir jānošķir prasības, kas attiecas uz pienākumiem, kuri raksturīgi darba līguma izpildei, un prasības, kuras attiecas uz pienākumiem, kas raksturīgi šā līguma pārtraukšanai.

74. Tā kā – neatkarīgi no otrā un trešā jautājuma gramatiskā satura – šie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju, tad, lai sniegtu iesniedzējtiesai noderīgu atbildi, ierosinu šos jautājumus pārformulēt šādi:

Vai Regulas Nr. 44/2001 33. un 36. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka – gadījumā, ja vienā dalībvalstī pieņemta nolēmuma atzīšana pakārtoti tiek prasīta otras dalībvalsts tiesā – prasībām, kuras pamatotas ar to pašu darba līgumu un no kurām vienas attiecas uz saistībām, kas izriet no šā līguma izpildes, un otras – uz saistībām, kas izriet no šā līguma izbeigšanas, ir tāds pats pamats un tāds pats priekšmets?

2. Par pārformulētajiem jautājumiem

a) Ievada apsvērumi

75. Jānorāda, ka iesniedzējtiesa izvirza šādu tēzi: lai izvērtētu otrā dalībvalstī iesniegtu prasību pieņemamību, ir jāizmanto lietas dalībnieku, pamata un priekšmeta identiskuma kritērijs. Tāpat, pat pirms sākt izskatīt pārformulēto jautājumu, šķiet, ir jāpārbauda, vai šāds kritērijs ir iedarbīgs.

76. Šajā ziņā vispirms jānorāda, ka Regulas Nr. 44/2001 33. un 36. pantā nekur nav minēti jēdzieni "lietas dalībnieku identiskums", "pamata [identiskums]" un "priekšmeta [identiskums]". Tomēr šie jēdzieni ir centrāls elements, piemērojot šīs regulas 27. panta normas, kas attiecas uz *lis pendens* situāciju [41].

77. *Lis pendens* nozīmē, ka divās Savienības tiesās, kas atzītas par vienādi kompetentām, ir ierosināta tā pati tiesvedība. Šādā gadījumā Regulas Nr. 44/2001 27. panta 1. punktā ir paredzēts, ka tad, "ja prasības par vienu un to pašu pamatu un priekšmetu starp tām pašām pusēm ceļ dažādu līgumslēdzēju valstu tiesās, visas pārējās tiesas, izņemot tiesu, kurā pirmajā iesniegta lieta, pēc pašu iniciatīvas aptur lietas izskatīšanu, līdz tiek noskaidrota jurisdikcija tai tiesai, kurā pirmajā

[38] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 13. oktobris, DN (Ģimenes pabalstu atgūšana) (C-199/21, EU:C:2022:789, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

[39] Konkrētāk – atsaucos uz lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu 43. punktu.

[40] Jāuzsver, ka šajā lietā netiek apspriests "lietas dalībnieku identiskuma" jēdziens.

[41] Par *lis pendens* noteikumu vispārējo sistēmu skat. Dickinson, A., Lein, E. un James, A., *The Brussels I Regulation Recast*, minēts iepriekš, 11.01. un nākamie punkti.

lieta iesniegta". Kā pausts šīs regulas 15. apsvērumā, *lis pendens* noteikumi tika pieņemti, lai cik vien iespējams samazinātu vienlaicīgu tiesvedību iespējamību un izvairītos no nesavienojamu nolēmumu pieņemšanas divās dalībvalstīs.

78. Tātad normas par *lis pendens* atbilst Regulas Nr. 44/2001 vispārējai sistēmai. Proti, dalībvalstu tiesu savstarpējās uzticēšanās princips un tiesas nolēmumu brīvas aprites mērķis būtu apdraudēti, ja nebūtu autonoma mehānisma, ar kuru varētu novērst konkurējošu tiesvedību par to pašu strīdu [42].

79. Šajā ziņā *lis pendens* ir cieši saistīta ar *res judicata* spēka negatīvo aspektu [43]. Proti, tāda tiesas nolēmuma *res judicata* spēks, kura atzīšana ir prasīta pakārtoti, neļauj strīdam, ko izšķīrusi vienas dalībvalsts tiesa, kļūt par jaunas prasības priekšmetu, kura celta citas dalībvalsts tiesā.

80. No tā izriet, ka noteikumiem par *lis pendens* un noteikumiem par atzīšanu ir kopīgs mērķis – veicināt izcelsmes dalībvalstī pieņemta tiesas nolēmuma pilnu spēku, kuru nedrīkst apšaubīt ar citas dalībvalsts pieņemtu tiesas nolēmumu [44].

81. Turklāt Tiesa ir atsaukusies uz šo saikni, lai nolemtu, ka atzīt prasību, kurai ir tāds pats priekšmets un kura ir celta starp tiem pašiem lietas dalībniekiem kā prasība, kuru jau ir izlēmusi citas dalībvalsts tiesa, nebūtu saderīgi ar normām, kas reglamentē atzīšanu [45]. Pamatojot savu argumentāciju, Tiesa būtībā ir piebildusi, ka šādas prasības nesaderība izriet no normām par *lis pendens*, kas attiecas uz gadījumu, kurā prasības "par vienu un to pašu pamatu un priekšmetu starp tām pašām pusēm ceļ dažādu līgumslēdzēju valstu tiesās" un kurā tiesai, kas nav tiesa, kurā pirmajā celta prasība, ir uzlikts pienākums atteikties no jurisdikcijas par labu tiesai, kurā pirmajā celta prasība. No tā Tiesa secināja, ka minētās normas liecina par vēlmi izvairīties no tā, ka abu līgumslēdzēju valstu tiesas lemtu attiecīgi par vienu un to pašu strīdu [46].

82. Turklāt, kā Tiesa pēc būtības ir atzinusi, normas par *lis pendens* ir paredzētas, lai vienkāršotu tiesas nolēmumu atzīšanu, novēršot risku, ka tiks atteikts atzīt izcelsmes valstī pieņemtu nolēmumu tā nesaderības dēļ ar nolēmumu, kas pieņemts starp tiem pašiem lietas dalībniekiem citā dalībvalstī [47].

83. Šajā ziņā atgādinu, ka Regulas Nr. 44/2001 34. pantā minētie atzīšanas atteikuma pamati ietver, pirmkārt, nesavienojamību ar nolēmumu lietā starp tiem pašiem lietas dalībniekiem, kas pieņemts dalībvalstī, kurā prasīta atzīšana [48], un, otrkārt, nesavienojamību ar agrāk citā valstī pieņemtu nolēmumu [49].

[42] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 20. jūnijs, *London Steam-Ship Owners' Mutual Insurance Association* (C-700/20, EU:C:2022:488, 56. un 70. punkts).

[43] Par šo tēmu skat. Turmo, A., *L'autorité de la chose jugée en droit de l'Union européenne*, minēts iepriekš, 182. un nākamās lpp.

[44] Šāds aizliegums izriet no Regulas Nr. 44/2001 36. pantā paredzētā aizlieguma pārskatīt ārvalstu spriedumu pēc būtības.

[45] Spriedumi, 1976. gada 30. novembris, *de Wolf* (42/76, EU:C:1976:168, 10. punkts), un 1987. gada 8. decembris, *Gubisch Maschinenfabrik* (144/86, turpmāk tekstā – "spriedums *Gubisch*", EU:C:1987:528, 9. punkts).

[46] Spriedums, 1976. gada 30. novembris, *de Wolf* (42/76, EU:C:1976:168, 11. un 12. punkts).

[47] Spriedums *Gubisch*, 8. un 18. punkts.

[48] Regulas Nr. 44/2001 34. panta 3. punkts.

[49] Saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 34. panta 4. punktu spriedumu neatzīst, ja tas ir pretrunā agrākam spriedumam, kas pieņemts citā dalībvalstī vai kādā trešā valstī, kura iesaistīta tajā pašā prasībā un to pašu pušu prāvā, ar noteikumu, ka agrākais spriedums atbilst nosacījumiem tā atzīšanai dalībvalstī, kurā tiek prasīta atzīšana. Šajā pantā minētie jēdzieni "prasība [pamats]" un "prāva [priekšmets]" ir jāsniedz tādi pati interpretācija, kāda sniegta *lis pendens* jomā. Par šo tēmu skat. Gaudemet-Tallon, H., un Ancel, M.-É., *Compétence et exécution des jugements en Europe*, minēts iepriekš, 645. lpp.; Requejo Isidro, M., *Brussels I Bis: A Commentary on Regulation (EU) nº 215/2012*, minēts iepriekš, 661. lpp., un Dickinson, A., Lein, E., un James, A., *The Brussels I Regulation Recast*, minēts iepriekš, 13.366. punkts.

84. Šis mērķis, kā arī neiespējamība no dažādu valstu normu tuvināšanas secināt kopīgu izpratni par *lis pendens*[50] lika Tiesai izstrādāt jēdzienu "lietas dalībnieku identiskums", "pamata [identiskums]" un "priekšmeta [identiskums]"[51] autonomu interpretāciju.

85. Tomēr noteikumi, kas reglamentē *lis pendens* un atteikšanos atzīt tiesas nolēmumu, neattiecas uz Regulas Nr. 44/2001 33. panta 3. punktā minēto īpašo gadījumu.

86. Proti, lai gan *lis pendens* mērķis ir novērst nolēmumu pretrunīgumu un tādējādi gadījumus, kuros varētu izvirzīt iebildi par *res judicata*, pastāv tādas situācijas, kurās šīs regulas 27. panta normas nav piemērojamas vai nu tādēļ, ka tiesa, kas nav tiesa, kurā pirmajā celta prasība, nav piemērojusi šo tiesību aktu, vai arī tādēļ, ka, tad, ja nav vienlaicīgi notiekošu tiesvedību, uz *lis pendens* nevar lietderīgi atsaukties.

87. Tāpat atzīšanas atteikums ir piemērojams tikai tad, ja iebilde par *res judicata* iepriekš nav izvirzīta otrā tiesvedībā un ja divi faktiski pieņemti nolēmumi ir nesavienojami.

88. Regulas Nr. 44/2001 33. panta 3. punktā minētais gadījums atbilst gan starpposma situācijai, gan autonomai situācijai, kad pirmā dalībvalstī pieņemta sprieduma atzīšana tiek prasīta pakārtoti, lai panāktu, ka tiek noraidītas prasības, kas celtas tiesvedībā otras dalībvalsts tiesā.

89. Šādā gadījumā tiesas, kurā tiek izvirzīta iebilde par *res judicata*, rīcībā ir jābūt vienkāršiem salīdzināšanas kritērijiem, kas ļautu tai lemt par tajā celto prasību pieņemamību. No šā skatupunkta raugoties, galvenais elements šajā salīdzinājumā ir identiskums starp strīdus jautājumiem, kas izlemti ar izcelsmes dalībvalsts tiesas nolēmumu, un strīdus jautājumiem, kuri izvirzīti citas dalībvalsts tiesā. Ņemot vērā manis nupat minēto mehānismu kopīgo mērķi, šāds identiskums loģiski nozīmē, ka tiek sasaistīti lietas dalībnieki, pamats un priekšmets katrā no tiesvedībām.

90. Tāpat man šķiet, ka *lis pendens* piemērojamā lietas dalībnieku identiskuma, pamata un priekšmeta kritērija pārņemšana ir piemērota, lai valsts tiesai sniegtu Savienības tiesībās definētu instrumentu[52], ar ko tiek apmierināta vajadzība izvairīties no tāda strīda jaunas izskatīšanas, kuru jau ir izšķīrusi cita Savienības tiesa.

91. Tomēr jāuzsver, ka šim kritērijam nav cita mērķa kā vien ļaut tiesai pārbaudīt, vai par tajā celto prasību dalībvalsts tiesa jau ir pieņēmusi nolēmumu, tādējādi tā īstenošana nevar ietekmēt atzīšanas sekas, uz kurām attiecas atsevišķs režīms.

92. Citiem vārdiem – uzskatu, ka tad, ja dalībvalsts tiesā celto prasību pieņemamības novērtējums ietver salīdzinājumu, kas balstīts uz lietas dalībnieku, pamata un priekšmeta identiskumu, sākotnējā tiesas nolēmuma, kura atzīšana pakārtoti tiek prasīta, radītās sekas saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru vienmēr ir jānosaka, ņemot vērā vienīgi izcelsmes valsts tiesību aktus.

[50] Šajā ziņā vēršu uzmanību, ka vairākās Regulas Nr. 44/2001 27. panta valodu versijās nav vārdu "pamats" un "priekšmets". Angļu, vācu un igauņu valodu versijās attiecīgi tiek lietoti vārdi "*same cause of action*", "*desselben Anspruchs*" un "*hagide põhjal menetlusi*". Šīs atšķirības atspoguļo daudzveidīgo pieeju *lis pendens* jēdzienam dažādās valstu tiesību sistēmās.

[51] Spriedums *Gubisch*, 10. un 11. punkts.

[52] Šī autonomā pieeja, manuprāt, ir vēl jo vairāk nepieciešama tāpēc, ka valstu tiesību atšķirīgās pieejas dēļ valstu tiesu rīcībā ir jābūt viendabīgam salīdzināšanas instrumentam.

93. Manuprāt, abu risinājumu mijiedarbība ir saskanīga. Uzskatu, ka šī salīdzinošā pieeja saglabā nolēmumam piemītošo spēku un efektivitāti dalībvalstī, kurā tas ir pieņemts, izslēdzot jebkādu iespēju, ka tas varētu tikt apstrīdēts, ceļot prasību citā dalībvalstī.

94. Ņemot vērā visus šos apsvērumus, man šķiet, ka pārformulētie jautājumi ir jāizskata kā jautājumi no to noteikumu viedokļa, kuri reglamentē atzīšanu, un šajā ziņā ir jāpārņem jēdzienu "pamats" un "priekšmets" interpretācija, kādu Tiesa ir sniegusi Regulas Nr. 44/2001 27. panta piemērošanai.

b) Par pamata un priekšmeta identiskumu

95. Attiecībā uz pamata identiskumu Tiesa ir paudusi nostāju, ka *lis pendens* reglamentējošo noteikumu izpratnē šis nosacījums ir izpildīts, ja vien tiesvedības, kurās iesaistīti lietas dalībnieki, ir balstītas uz tām pašām līgumattiecībām [53]. Izmantojot vispārīgāku pieeju, Tiesa "pamatu" saprot tādējādi, ka tas ietver faktus un tiesību normu, kas norādīti kā prasības pamatojums [54].

96. Ņemot vērā šo definīciju, uzskatu, ka ir maz šaubu par to, ka prasībām, par kurām nolēmumu ir pieņēmusi *Employment Tribunal* (Darba lietu tiesa), un prasībām, kas celtas Francijas tiesās, ir tāds pats pamats, jo to faktiskais pamats ir starp lietas dalībniekiem noslēgtā darba līguma izbeigšana un juridiskais pamats ir no šā līguma izrietošās saistības.

97. Attiecībā uz priekšmeta identiskumu Regulas Nr. 44/2001 27. panta izpratnē Tiesa vispirms ir norādījusi, ka tas nevar aprobežoties ar divu prasību formālu identiskumu [55].

98. Šajā ziņā tā ir atzinusi, ka kustamo lietu starptautiska pirkuma līguma gadījumā prasības par šā līguma izpildi mērķis ir padarīt šo līgumu efektīvu un ka atcelšanas prasības un prasības par šā līguma anulēšanu mērķis tieši ir padarīt to pilnībā spēkā neesošu. Tiesa no tā secināja, ka, tā kā abu strīdu centrā bija līguma saistošais spēks, šīs prasības bija balstītas uz to pašu priekšmetu [56].

99. Turpinot – Tiesa precizēja, ka priekšmetu veido prasības mērķis, jo "priekšmeta" jēdzienu nevar aprobežot ar divu prasību formālu identiskumu, un ka šajā ziņā ir jāņem vērā prasītāju attiecīgie prasījumi katrā no strīdiem [57]. Ņemot vērā šādu izpratni, Tiesa uzskata, ka šis jēdziens ir jāinterpretē plaši [58].

[53] Spriedums *Gubisch*, 15. punkts. Šajā lietā tiesvedības bija saistītas ar to pašu kustamo lietu starptautisko pirkuma līgumu.

[54] Skat. spriedumu, 2017. gada 19. oktobris, *Merck* (C-231/16, EU:C:2017:771, 36. punkts un tajā minētā judikatūra). Pamatojoties uz šo definīciju, Tiesa ir nospriedusi, piemēram, ka prasībām, kas celtas, pamatojoties uz nošķirtiem, bet identiski formulētiem pārvadājuma līgumiem, kuri attiecas uz tām pašām precēm, kas pārvadātas neiesaiņotā veidā un bojātas vienādos apstākļos, ir tāds pats pamats. Skat. arī spriedumu, 1994. gada 6. decembris, *Tatry* (C-406/92, EU:C:1994:400, 40. punkts).

[55] Spriedums *Gubisch*, 17. punkts.

[56] Spriedums *Gubisch*, 16. punkts. Tomēr doktrīnā šis risinājums ir kritizēts, it īpaši tādēļ, ka prasības par spēkā neesamības atzīšanu un prasības par vienošanās izpildi priekšmeti ir būtiski atšķirīgi un tādēļ, ka norāde uz "saistošā spēka" jēdzienu var izraisīt to, ka *lis pendens* situācija tiek atzīta katru reizi, kad divas prasības attiecas uz to pašu līgumu. Par šo tēmu skat. Gaudemet-Tallon, H., un Ancel, M.-É., *Compétence et exécution des jugements en Europe*, minēts iepriekš, 353. lpp.

[57] Spriedums, 2017. gada 19. oktobris, *Merck* (C-231/16, EU:C:2017:771, 39. un 41. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra). Tomēr būtu jāuzsver, ka ir jāņem vērā attiecīgo prasītāju prasījumi, izslēdzot atbildētāja izvirzītos pamatus. Skat. spriedumu, 2003. gada 8. maijs, *Gantner Electronic* (C-111/01, EU:C:2003:257, 32. punkts). Vēl nesenāk Tiesa ir atgādinājusi, ka pretprasība nesakrīt ar vienkāršu aizstāvības pamatu. Skat. spriedumu, 2022. gada 13. oktobris, *Gemeinde Bodman-Ludwigshafen* (C-256/21, EU:C:2022:786, 38. punkts).

[58] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 22. oktobris, *Aannemingsbedrijf Aertssen* un *Aertssen Terrassements* (C-523/14, EU:C:2015:722, 45. punkts).

100. Pamatojoties uz šo definīciju, Tiesa "priekšmeta" jēdzienam ir izvēlējusies kazuistisku pieeju[59]. Tādējādi tā ir uzskatījusi, ka prasībai, kuras mērķis ir panākt, lai tiktu atzīts, ka atbildētājs ir atbildīgs par kaitējumu un panākt, lai tam tiktu piespriests samaksāt zaudējumu atlīdzību, ir tāds pats pamats un tāds pats priekšmets kā agrākai šā atbildētāja prasībai, kuras mērķis ir panākt, lai tiktu nospriests, ka atbildētājs nav atbildīgs par minēto kaitējumu[60]. Vēl jo vairāk tāpat ir tad, ja prasības attiecas uz tā paša kaitējuma atlīdzību[61]. Savukārt Tiesa ir noraidījusi priekšmeta identiskumu, ja pastāv prasības, no kurām viena ir vērsta uz atbildības prasīšanu no atbildētāja, bet otra – uz zaudējumu atlīdzības apmēra ierobežošanu gadījumā, ja šī atbildība tiktu prasīta[62].

101. No šiem piemēriem izriet, ka saistībā ar plašu "priekšmeta" jēdziena uztveri Tiesa analizē prasību mērķi, ņemot vērā pieņemamo nolēmumu varbūtējās sekas, lai novērstu jebkādu nesaderības risku starp divās dalībvalstīs pieņemtiem nolēmumiem.

102. Tomēr šī priekšmeta identiskuma definīcija ir jāpārņem attiecībā uz noteikumiem, kas reglamentē atzīšanu. Šajā ziņā jāatzīmē, ka *lis pendens* nozīmē vienlaicīgu vēršanos divās tiesās, kurām saskaņā ar Regulu Nr. 44/2001 ir atzīta jurisdikcija. Šādos apstākļos, kad paralēli notiek divas tiesvedības, ir loģiski aplūkot vienlaicīgi izskatīšanā esošo prasību mērķus.

103. Gadījumā, ja atzīšana tiek prasīta, pamatojoties uz iebildi par *res judicata*, būtībā ir jāpārbauda tas, vai prasības, kas iesniegtas otras dalībvalsts tiesā, nepārklājas ar pirmā dalībvalstī iepriekš izspriestu lietu.

104. Manuprāt, šāds pienākums nozīmē, ka ir jānosaka, vai rezultāts, kādu prasītājs cer sasniegt, celdams jaunu prasību, pat varbūtēji nav pretrunā ar sākotnējo nolēmumu atrisinātā strīda saturam.

105. No tā izriet, ka saistībā ar pakārtotu atzīšanu priekšmeta identiskuma pārbaude jāveic, pamatojoties uz stingru salīdzinājumu starp, no vienas puses, prasībām, kuras celtas pirmās dalībvalsts tiesā un par kurām šī tiesa ir pieņēmusi nolēmumu, un, no otras puses, prasībām, kas celtas otrā dalībvalstī uzsāktā tiesvedībā.

106. Pamatojoties uz šiem elementiem, man šķiet, ka principā priekšmeta identiskums nepastāv starp prasībām, kuras attiecas uz darba līguma pārtraukšanu, un prasībām, kas attiecas uz darba līguma izpildi. Proti, tāds strīds par darba līguma pārtraukšanu un tās finansiālajām sekām, ko izšķir dalībvalsts tiesa, neietekmē prasības par to summu samaksu, kuras saskaņā ar šo līgumu pienākas par darba veikšanu.

[59] Man šķiet, ka šajā ziņā nav nozīmīgi spriedumi, kuros Tiesa, atgādinājusi priekšmeta definīciju Regulas Nr. 44/2001 27. panta izpratnē, ir analizējusi priekšmeta identiskumu, ņemot vērā noteikumus par *lis pendens*, kas ir raksturīgi citiem Savienības tiesību aktiem. Tas it īpaši attiecas uz 2017. gada 19. oktobra sprieduma *Merck* gadījumu (C-231/16, EU:C:2017:771), kurā Tiesa sprieda par prasību, kas pamatotas ar Savienības un valsts preču zīmēm, identiskumu, ņemot vērā 109. panta 1. punkta a) apakšpunktu Padomes Regulā (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.).

[60] Spriedums, 1994. gada 6. decembris, *Tatry* (C-406/92, EU:C:1994:400, 45. punkts). Tādā pašā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 25. oktobris, *Folien Fischer* un *Fofitec* (C-133/11, EU:C:2012:664, 49. punkts), un 2013. gada 19. decembris, *Nipponka Insurance* (C-452/12, EU:C:2013:858, 42. punkts).

[61] Pēc analoģijas skat. spriedumu, 2015. gada 22. oktobris, *Aannemingsbedrijf Aertssen* un *Aertssen Terrassements* (C-523/14, EU:C:2015:722, 46. punkts).

[62] Spriedums, 2004. gada 14. oktobris, *Mærsk Olie & Gas* (C-39/02, EU:C:2004:615, 35. punkts).

107. Tomēr šāds priekšmetu atšķirīgums nekādā ziņā nerada šaubas par otrās dalībvalsts tiesai uzlikto pienākumu, lemjot par lietas būtību, ņemt vērā sekas, kādas rada pirmā dalībvalstī pieņemtais spriedums. Tādējādi situācijā, kāda ir pamatlietā, tiesai, kurā iesniegtas prasības par atalgojuma izmaksu saistībā ar darba līguma izpildi, būtu pienākums ņemt vērā sākotnējā nolēmuma iespējamo ietekmi uz prasītāja prasījumiem attiecībā uz algu [63].

108. Ņemot vērā visus šos apsvērumus, ierosinu Tiesai uz pārformulēto otro un trešo jautājumu atbildēt, ka Regulas Nr. 44/2001 33. un 36. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka – gadījumā, ja vienā dalībvalstī pieņemta nolēmuma atzīšana pakārtoti tiek prasīta otras dalībvalsts tiesā, – prasībām, kuras pamatotas ar to pašu darba līgumu un no kurām vienas attiecas uz saistībām, kas izriet no šā līguma izpildes, un otras – uz saistībām, kuras izriet no šā līguma izbeigšanas, ir tāds pats pamats, bet nav tāda paša priekšmeta.

VI. Secinājumi

109. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ierosinu uz *Cour de cassation* (Kasācijas tiesa, Francija) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

1) Padomes Regulas (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 33. un 36. pants

   ir jāinterpretē tādējādi, ka

   tādā dalībvalstī, kuras tiesību aktos ir paredzēts noteikums par prasību koncentrāciju, pieņemta tiesas nolēmuma atzīšana, kas aizliedz tiem pašiem lietas dalībniekiem uzsākt jaunu tiesvedību par prasījumiem, kuri varēja tikt izvirzīti jau sākotnējā tiesvedībā – pat tad, ja tās dalībvalsts tiesību aktos, kurā tiek prasīta atzīšana, ir paredzēts līdzīgs pienākums par prasību koncentrāciju –, neliedz par šādiem prasījumiem lemt šīs otras dalībvalsts tiesai.

2) Regulas Nr. 44/2001 33. un 36. pants

   ir jāinterpretē tādējādi, ka

   gadījumā, ja vienā dalībvalstī pieņemta nolēmuma atzīšana pakārtoti tiek prasīta otras dalībvalsts tiesā, prasībām, kuras pamatotas ar to pašu darba līgumu un no kurām vienas attiecas uz saistībām, kas izriet no šā līguma izpildes, un otras – uz saistībām, kuras izriet no šā līguma izbeigšanas, ir tāds pats pamats, bet nav tāda paša priekšmeta.

[63] Tā būtu gadījumā, kad saskaņā ar izcelsmes valsts tiesību aktiem ar sākotnējo nolēmumu tiktu noteikts darba līguma pārtraukšanas datums, kas varētu ietekmēt laikposma, kurā pienākas atalgojums, beigas.